

Dilenci

– Şükran Aydoğan · 24 Kasım 2010

DİLENCİ

Kaçıncı yalvarıştı meçhule,
Sır tutmuş yüreğini paslı kapılar?
Suskun, susturulmuş 'bu sana hak' diye;
Kaçıncı sitemiydi kendi –acizine-?
Bir sokak izbesine yakmış ateşini,
Kâğıt, naylon, çöpler,
Isınacak belki elleri,
Oysa buz tutmuş içindeki ümitler.
Kaç kez daha kalkacak ölü sabahlara?
'Hiç uyanmasam' demişti geceden,
Biliyordu, bir lokması yoktu boş tasında,
Ne farkı vardı ki aç güvercinlerden?

Daha, kaç kez ağlayacaktı yoksul gözlerine,
Bu virane perişan kaldırımlarda?
Morarmış derisinde sızılar,
Merhamet umarak gelen geçenden,
Daha kaç bakış düşecekti çaresizliğine?
Hayatın dilencisiydi sadakacı,
Bu muydu alın yazısı, kim çizdiyse
Kaç kez isyan etmişti, bilmediđine.

Hak mıydı, hakkımıydı sefillik,
Çamurlar içinde rezillik?
Kaç kez düşlerini çalmıştı bir kibritçi kız,
Unutup ta kendi halini, acınmıştı ona;
Masal deđildir hakikatler,
Ocakta aş, ayazda palto,
Çok deđildi istediđi bir de şefkat,
Ne zengin konakları, ne lüks arabalar;
Yığılmış hayalleri kirli bir çuvala...
Ağıt yakmışlar ya gariplere riya hepsi,
Kimin umurunda köprü altında ki?

Ayrık otları bürümüş düş bahçelerini,
Yaşı elli veya yirmi, hatta çocuk,
Ne önemi var!
Hepsinin omuzlarında yokluk
Ve donmuş tenlerinde gri soğuk,
Masal değil hakikatler, bunu herkes bilmeli;
Her akşam, parlarken evlerin ışıkları,
Bir düşünen olmalı sokak çocuklarını,
Kimi aç, kimi yaralı, hepsi bahtı karalı,
Olmamalı yurdumun perişan insanları.

Ş.AYDOĞAN (GÜLCENAZ)